

האם הרשות המקומית אחראית לנזק שנגרם לתושב בשל השלכת פסולת במגרשו?

ת"א 40956-12-17 מחול נ' מועצה מקומית ג'דידה-מכר ואח'

לאחרונה דן בית משפט השלום בתביעה שהוגשה על ידי בעלים של קרקע חקלאית ביישוב מכר, המצוי בתחום שיפוטה של המועצה המקומית. התובע טען כי במשך שנים משליכים המועצה וכן תושבי המועצה פסולת לדרך העפר ולחלקת התובע, וכי המועצה והמדינה לא פעלה לסילוקו של המטרד, אשר פוגע בחלקתו של התובע ואף משמש גורם ליתושים ולשריפות.

המועצה טענה כי לא השליכה פסולת במקום, ואינה אחראית לפסולת אשר הושלכה על ידי אחרים. לטענתה, על אף העדר חובתה, משפנה אליה התובע פעלה לפינוי הפסולת על חשבונה ואף הציבה שלטי אזהרה במקום. המדינה טענה כי לא הרשתה את השלכת הפסולת, לא ידעה ולא היה עליה לדעת בזמן השלכתה. כמו כן טענה המדינה כי התובע לא גידר את חלקתו, דבר שהיה מונע את השלכת הפסולת לחלקתו.

בית המשפט קיבל את התביעה נגד המועצה ודחה את התביעה נגד המדינה. בהתאם חוייבה המועצה לשאת בנזקי התובע בסך 55,000 ₪.

בית המשפט קבע כי "מבחינה נורמטיבית, מסכים אני כי החובה הראשונית לדאוג למניעת וסילוק מפגעים בשטח רשות מקומית, רובצת על הרשות המקומית ולא על המדינה. חובה זו חלה בין על שטח ציבורי ובין על שטח פרטי. היא קבועה במספר חיקוקים.... אי הפעלת חובה זו הינה התרשלות של הרשות המקומית".

בית המשפט דחה את טענת המועצה כי על התובע לדאוג לעצמו ואין על המועצה חובה להגן עליו. ביהמ"ש קבע כי להיפך, "זכותו החוקתית של האזרח הינה כי הרשות הציבורית תדאג לשלמות חייו ורכושו מפני מפגעים סביבתיים".

ביהמ"ש דחה גם את הטענה כי לרשות המקומית שיקול דעת כיצד להפעיל את תקציבה. נקבע כי "גם כאשר יש סמכות בשיקול דעת, חובה על הרשות להפעילה. אין מדובר בסמכות עודפת, אלא בניהול אלמנטרי של רשות מקומית, שכן העדר טיפול בפסולת עלול להביא למפגע בריאותי לתושבי הרשות המקומית. לעניין התקציב. ... כי "בית המשפט לא יתעלם מקיומו של תקציב מוגבל אך מכאן ועד מתן פטור למדינה מאחריות, כל אימת שמעורבים בהחלטותיה שיקולי תקציב, הדרך ארוכה".

פיצוי לא ממוני במקרה בו נקבע כי התובע הינו עובד העירייה ולא קבלן עצמאי

סעש (ת"א) 67657-01-17 אינה ארואטי - עיריית רמת גן

לאחרונה דן בית הדין האזורי לעבודה בתביעה במסגרתה התבקש בית הדין להכיר בתובעת כעובדת העירייה, ותשלום זכויות סוציאליות הנגזרות מן המעמד והלנתן, ובכללן: פיצויי פיטורים, הפרשות לפנסיה, הבראה, מחלה וקרן השתלמות. באותו מקרה שמשה התובעת כאוצרת של שני מוזיאונים של הנתבע במשך שלושים שנה. התובעת הייתה כפופה בתפקידה למנהל המוזיאונים בעיר רמת גן, מר מאיר אהרונסון, שהועסק בתאגיד עירוני, בדירוג "מנהל מחלקה".

לטענת התובעת, התקיימו יחסי עובד – מעסיק בינה לבין הנתבעת. התובעת הועסקה אצל הנתבעת תקופה ארוכה של כשלושים שנים, התייצבה מדי יום לעבודה עבור הנתבעת, על פי רוב בחצריה, וביצעה את עבודתה בעצמה. התובעת עבדה במשרד הנתבעת והשתמשה בכלים שהועמדו לרשותה על ידי הנתבעת, השתמשה בחומרים שסופקה לה על ידי הנתבעת, וכן נעזרה בעובדים אחרים בנתבעת לשם ביצוע עבודות שונות. כמו כן, השתכרה שכר קבוע מדי חודש, אף אם נעדרה, ולא הייתה שותפה לכל סיכון או סיכוי לרווח או הפסד.

עיריית רמת גן טענה כי התובעת ידעה שהיא אינה עובדת העירייה לאורך השנים, וכי הבינה את המשמעות של ביצוע תשלומים כנגד חשבונות מס. מעבר לכך, התובעת לא התקבלה לעבודה בעירייה בדרכים המקובלות, היינו במכרז, ומעולם לא יכולה הייתה להיחשב עובדת העירייה בהתאם להוראות הדין החלות על העירייה.

בית הדין כי היו יחסי עובד מעסיק בין העירייה לתובעת. זאת היות והוכח שתפקידה היה חלק אינטרגלי, בלתי נפרד, ולמעשה שבלעדיו אין, מפעילות משכנות האומנות. כמו כן קבע בית הדין כי שירותיה של התובעת נשכרו באופן אישי, לנוכח הכשרתה וידיעותיה, כחלק מהמערך הארגוני ולא לצורך מזדמן. התובעת הוכרה כלפי כולי עלמא כאוצרת ואף כמנהלת. על כן ובהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה נקבע כי.

לכן, למרות שהסכום ששולם לה היה גבוה מהשכר שהיה משולם לה אם הייתה עובדת עירייה – פסק בית הדין לתובעת פיצוי לא ממוני

בסך 350,000 ₪ וזאת זכויות לא ממוניות שנפגעו לה (כגון זכותה לייצוג ארגוני, אפשרויות קידום וכיוב')